

Bombningen af den britiske ambassade i Rom, 1946: En dristig akt af politisk vold

Den 31. oktober 1946 blev den britiske ambassade ved Porta Pia i Rom rystet af en ødelæggende eksplosion, der markerede en betydelig optrapning i den kampagne af politisk vold, som blev ført af Irgun Zvai Leumi, en revisionistisk zionistisk paramilitær gruppe. Dette terrorangreb, det første af sin art fra Irgun mod britisk personale på europæisk jord, understregede gruppens beslutsomhed for at udfordre britiske politikker, der begrænsede jødisk immigration til det mandaterede Palæstina. Bombningen sårede to personer, forårsagede uoprettelige skader på ambassadens boligfløj og sendte chokbølger gennem det internationale samfund, hvilket fremhævede den globale rækkevidde af den palæstinensiske jødiske kamp.

Baggrund: Irgun og kampen for Palæstina

Irgun, ledet af Menachem Begin, var en militant organisation, der var engageret i at etablere en jødisk stat i Palæstina. Den blev dannet i 1930'erne, da den brød væk fra den mere tilbageholdende Haganah og talte for væbnet modstand mod britisk styre. Den britiske hvidbog fra 1939, der alvorligt begrænsede jødisk immigration til Palæstina, var et flammepunkt for Irgun, især da nyheder om Holocaust understregede det presserende behov for et jødisk hjemland. Fra 1944 genoptog Irgun under Begins ledelse sin voldskampagne og målrettede britiske installationer for at tvinge en politisk ændring igennem.

Den britiske ambassade i Rom blev udpeget som mål, fordi Irgun mente, at den var et centrum for "anti-jødiske intriger", der hindrede ulovlig jødisk immigration (Aliyah Bet) til Palæstina. På det tidspunkt var tusindvis af jødiske flygtninge, mange overlevende fra Holocaust, indkvarteret i flygtningelejre over hele Europa, herunder i Italien, hvor Irgun fandt frugtbar jord for rekruttering.

Angrebet: Planlægning og udførelse

Bombningen blev omhyggeligt planlagt af Irguns operatører, der etablerede et netværk i Italien med støtte fra lokale antifascistiske modstandsgrupper og medlemmer af Betar-ungdomsbevægelsen, en revisionistisk zionistisk organisation. I marts 1946 oprettede Irgun-medlemmer, herunder flygtninge som Dov Gurwitz og Tiburzio Deitel, et dækkontor i Roms Via Sicilia, nær allierede efterretningskontorer, for at koordinere operationer. To kommandotræningsskoler blev også etableret i Tricase og Ladispoli for at forberede rekrutter til sabotageoperationer.

Natten til den 31. oktober 1946 delte Irguns operatører sig i to hold. Den ene gruppe malede et stort hagekors på muren ved det britiske konsulat, en provokerende handling, der skulle sidestille britiske politikker med nazistisk undertrykkelse. Det andet hold placerede

to kufferter indeholdende 40 kilo TNT, udstyret med timere, på trappen ved ambassadens hovedindgang på Via XX Settembre. En chauffør opdagede de mistænkelige kufferter og gik ind i bygningen for at rapportere dem, men sprængstofferne detonerede, før der kunne tages nogen handling, hvilket forårsagede betydelige ødelæggelser. Ambassadens boligafdeling blev ødelagt uden mulighed for reparation, men heldigvis blev kun to personer såret. Ambassadør Noel Charles, et vigtigt mål, var på orlov, hvilket skånede ham for angrebet.

Efterspil: Efterforskning og anholdelser

Angrebet blev hurtigt tilskrevet udenlandske militante fra det mandaterede Palæstina. Under pres fra den britiske regering iværksatte italiensk politi, Carabinieri og allierede styrker en nedkæmpelse, rettet mod Betar-medlemmer og jødiske flygtninge, der var mistænkt for tilknytning til Irgun. Tre mistænkte blev anholdt kort efter bombningen, efterfulgt af yderligere to den 4. november. I december blev der gjort et betydeligt gennembrud med opdagelsen af en Irgun-sabotageskole i Rom, hvor myndighederne beslaglagde pistoler, ammunition, håndgranater og træningsmaterialer. Blandt de anholdte var Dov Gurwitz, Tiburzio Deitel, Michael Braun, David Viten og en nøgleoperatør, Tavin.

En bemærkelsesværdig anholdt, Israel (Ze'ev) Epstein, en barndomsven af Menachem Begin, forsøgte at flygte fra varetægt den 27. december 1946, men blev skudt under forsøget. Briterne anmodede om, at de mistænkte blev udleveret til fangelejre i Eritrea, men ikke alle blev overført. I december 1946 blev fem af de otte anholdte løsladt, og der blev udtrykt håb om de resterende fangers frihed ifølge American League for a Free Palestine.

De italienske myndigheder, der oprindeligt var forbløffede, udforskede også alternative teorier. Nogle italienske aviser spekulerede i "zionistiske terrorister", et krav, der blev heftigt afvist af Dr. Umberto Nachon fra Jewish Agency i Italien, som hævdede, at jøder ikke havde noget motiv til en sådan handling, og at briterne havde mange globale fjender. Arkivdokumenter fra 1948 afslørede senere mistanke om involvering af det italienske kommunistparti, selvom der ikke var afgørende beviser for denne teori.

Indvirkning og arv

Bombningen havde vidtrækkende konsekvenser. Den bekræftede frygten, som blev udtrykt af MI5's David Petrie i maj 1946, om jødisk terrorisme, der spredte sig ud over Palæstina. Angrebet ydmygede briterne og fik Italien til at indføre strengere immigrationskontroller og en registreringsfrist for flygtninge senest den 31. marts 1947. Irguns operationer i Italien blev forstyrret, hvilket tvang dem til at flytte til andre europæiske hovedstæder, hvor de fortsatte angreb, såsom bombningen af Sacher Hotel i Wien, et britisk militært hovedkvarter.

Bombningen anstrengte også de anglo-italienske relationer og nærede antisemitiske holdninger i Storbritannien, da offentligheden kæmpede med angrebets frækhed. Ledere af Jewish Agency fordømte bombningen og distancerede sig fra Irguns taktik, men hændelsen understregede den splittende karakter af jødiske modstandsbevægelser. Den italien-

ske historiker Furio Biagini hævdede senere, at Irguns dristige handlinger sammen med dem fra Lehi og Haganah bidrog til Storbritanniens endelige tilbagetrækning fra Palæstina i 1948, hvilket supplerede Jewish Agencys diplomatiske indsats.

De fysiske ar fra angrebet blev ved. Ambassadebygningen, der blev købt af briterne i det 19. århundrede, var så alvorligt beskadiget, at den blev erstattet af en ny struktur, designet af Sir Basil Spence og åbnet i 1971. Den italienske regering stillede midlertidige boliger til rådighed for ambassadens personale i den tidligere residens for den russiske prinsesse Zinaida Volkonskaya i San Giovanni, som Storbritannien formelt købte i 1951.

Konklusion

Bombningen af den britiske ambassade i Rom i 1946 var et afgørende øjeblik i Irguns kampagne mod britiske kolonipolitikker. Den demonstrerede gruppens evne til at projicere magt ud over Palæstina og udnytte kaosset i efterkrigstidens Europa til at fremme sine mål. Selvom angrebet kun opnåede begrænset øjeblikkelig succes, forstærkede det den zionistiske sag på verdensscenen og bidrog til de pres, der førte til oprettelsen af Israel i 1948. Det fremhævede dog også de moralske og strategiske kompleksiteter ved politisk vold og efterlod en kontroversiel arv, der fortsætter med at vække debat blandt historikere og politikere.